

Но бий сърдцето на Ивана —
 кой даромъ да-ще си кракътъ?
 И, струва му се, вижда вече
 тамъ моста . . . счупена нога . . .
 — Ахъ, татко — бързо той изрече,
 какъ ясно спомнямъ си сега! —
 за псето де, — че едро бѣше,
 за него мога се заклѣ,
 но, както право тѣй стоеше —
 не бѣ по-малко отъ теле!

А ей и моста . . . : Бързай! — ето . . .
 Бащата бърза наняпрѣдъ,
 слѣдъ него тича и момчето,
 отъ треска ледена обзето.
 Поспира се и хуква пакъ . . .
 — Ахъ, татко . . . Не, не слушай ти,
 недѣй, лъжата ми проклета! —
 Не вѣрвай мойтѣ хорати —
 то псето бѣ катъ всички псета! . . .

М. Теофиловъ.

